

אל הארץ אשר אראר (יב א)

נאמר בבראשית רבה, לט, ט: ולמה לא גלה לו, כדי לחבבה בעינו ולתן לו שכר על כל פסיעה ופסיעה.

הרב שמישון פינקوس צ"ל ב'תפארת תורה' באר את מאמר חז"ל "האבות הן המרכבה" (ב"ר מז, ז) כר:

הנה אם נשאל את המרכבה עצמה שהשר יושב בה, لأن פניך מועדות? הרי תאמר: וכי יש לי יעד להגיא אליו!? הלא כל תפקידי הוא להרכיב את השר. כשהוא מפנה אותו לيمין - אני פונה לימין, כשהוא מפנה אותו לשמאלי - אני פונה לשמאלי, וכן זה עניינו כלל لأن אגיע לבסוף, זה עניינו של השר. כמובן, המרכבה מצד עצמה אינה נסעת לא לירושלים ולא לטבריה, היא נסעת רק - ומינה או שמאליה, על פי רצון השר המנהיג אותה.

זהו, אם כן, מה שכתוב על אברהם אבינו שהלך "אל הארץ אשר אראר", והיינו שכל פניה פנה על פי הדיבור, אבל הוא מצד עצמו לא היה לו שום יעד, רק לעשות רצון קונו.

ואולי דבר זה נרמז בדברי המדרש הנ"ל - "لتן לו שכר על כל פסיעה ופסיעה", שכן, אם היה לו יעד סופי, הרי שקיים המוצא היה אחד בלבד - להגיא אל היעד, אבל עתה שלא ידע לאן פניו מועדות, נמצא שעצם ההליכה היא גופא המוצא, אם כן בכלל פסיעה קיים מצות הליכה וקיבול עליה שכר בפני עצמה.

זאת ועוד, כאשר לא גילה הקב"ה לאברהם לאן הוא הולך, הרי שכל פסיעה ופסיעה שהתרחק אברהם מבית אביו ומארצו הייתה קשה לו כמו הפסיעה הראשונה, כי כאשר יודעים לאן הולכים - כשמתקרבים נהיה יותר קל, ועל ידי זה זכה לשכר על כל פסיעה ופסיעה.

מקור: לאור הנר